



זרנוקי כבאים. ניתזו סילונימים וקצף. אלה כיסו את המתבצרים ואת החיילים המטפסים כאחד.

„בוגדים, בוגדים, הורידו את הדרגות שלכם!“ קראו הרמקולים מהגגות. „בגין בוגד! שרון בוגד!“

גם סגן הרמטכ"ל, אלוף משה לוי, ש"התקרב למקום, לא ניקה ממטח עלבונות דומה. הוא בא למקום לחזק ידי של אלוף הפיקוד, שניצח על מיבצע בנוסח ימיהביניים: כיבוש מיבצר פיאודלי.

הרמקולים המשיכו לזעוק בהיסטריה: „אם אתה רוצה להיות טוב לערבים, למה שלא תלך להיות איתם בארצותיהם? עוזב את מדינת ישראל!“

לפנות ערב יום הרביעי הביא הרמקול בשורה משמחת: „דובר צה"ל הודיע, ש"חילהאוויר הפציץ בלבנון. יש עשרות הרוגים." אנשי הגגות פצחו בתרועה. החדשה הפיחה בהם רוחיקרב, ומטר חדש של חפצים, רענן ונמרץ מקדמיו, הומטר על ראשי החיילים.

18.30 לפנות ערב, ברחוב האיכסים. יום רביעי. שורה אחת של הבתים כבר פונתה ממחנדי הנסיגה. עשן של צמיגים בוערים עולה מעל הרחוב ומעל הגגות. שעליהם מתגוששים החיילים והמתנגדים.

קצין חילהים בדרגת רבסרן, העומד בפתח בית שפונה, פנה אל עיתונאי ב"געה: „אל תדרוך על הפרחים!“ העיתונאי שביקש לקצר את הדרך בין רחוב לרחוב, צעד כמה מטרים על ערוגה בין הבתים. „אל תדרוך על הפרחים!“ גער בו הקצין שנית. למה? „כך הם מבקשים“, ענה „אלה מהגג. לא כדאי לעצבן אותם...“

שמיכה

אדומה



ביום השישי, בשעה 7.00 בבוקר, עצר יוסי דיין את מכונית העולם הזה ו"ביקש הסעה אל ביתהכנסת. הוא הוסיף וביקש ליווי עד פתח ביתהכנסת ממש, כדי שהחברה יראו אותו בחברת אשה. בקשתו נענתה. בדרך הסביר: „עכשיו כל התשובות שלי הן חצי-חצי, כי אני אחרי בקבוק שלם.“

בדרך לביתהכנסת הוא סיפר שיהודה, המפקד, שרוי כבר שלושה ימים בהלם. „הוא לא מסוגל לדבר, ולכן הרב כהנא מפקד בעצם על היושבים בתוך הבונקר.“ בשעה 9.00 עברה ההצגה בימית לאיזור הבונקר.

עשרות עיתונאים תפסו מקומות מול פתח מבנה הבטון. עשרות שוטרים עמדו ב-

פיצוץ האנדרטה

שלוש שעות נמשך פיצוץ המיבנים בימית. האנדרטה לזכר חיילי אוגדת הפלדה, שנפלו במלחמת ששת הימים, נבחרה

להיות היעד האחרון לפיצוץ. היא הוקמה ביוזמה פרטית של 180 מישפחות שכולות, ב"1974, והם אלה שהורו לצה"ל להרוס אותה מחשש שהמצרים יפגעו בה, לאחר שיוחזר האיזור לשליטתם.

האוויר, המופעל בלחץ שמן, נגע בקיר, כמו אצבע ענקית של אדם המקיש בדלת. אך נקישות המכונית הן הרסניות, פורצות חור גם בקיר משוריין, כמו זה של ה"מיקלט. ההצגה עברה אל גג המיקלט. כל ה"עיתונאים מיהרו להתמקם שם, ואחריהם רצו גם החיילים, השוטרים וכמובן חיילי מישמרהגבול.

בעזירות דחף אלוף-המישנה, האחראי על הפשיטה, את ראשו אל הבונקר הפרוץ. הוא הוציא מיכל מים, כיסא ומקלות שהיו מונחים בפתח שנפער. הורה לכבאים ל"הביא את צינורות המים, פקד על חיילים אחרים לחתוך את הברזלים הבולטים מתוך הבטון השבור, והכין את חייליו לפריצה. החיילים הציצו לתוך המיקלט — ו"נפגעו. שניים נאלצו לנקות את פניהם מהביצים שהוטחו בהם, אחר נדקר בזרועו ממכשיר חד.

הדבר לא הרתיע את החיילים. הפריצה לא עוכבה.

בזה אחר זה הוצאו מהבונקר חמישה גברורים, קשורים בגלגלים ובידיהם ב"סרט פלסטי לבן.

העיתונאים ניסו לצלם, אך נדחפו הצידה בגסות על-ידי אנשי מישמרהגבול. כל צלם שכיוון את עדשת מצלמתו נדחף, הועף ונחבט. האנשים שהוצאו מהבונקר לא הספיקו להשמיע הצהרות. השוטרים רצו, כשהם נושאים אותם בידיהם, אל מכונית טרנזיט מישטרית, וכדי למנוע את התקהלות אנשיהתיקשורת סביב ה"מכונית הם הורו לנהגים לצאת מיד לדרך. על כל מכונית הועמסו שלוש חבילות — חובשי כיפות כבולים — וזו יצאה מיד לדרך.

העיתונאים ניסו למחות על כך שאנשי מישמרהגבול מונעים מהם את האפשרות לסיקור, אך קולם נבלע בהמולה. שלמה פרנקו, אישהקול של צלם טלוויזיה, קבל לפני נציג דובר צה"ל על מניעת אפשרות הסיקור, אך לא זכה בתשובה. הוא פרץ בקול אדיר אל החיילים: „תביאו לכאן את המפקד שנתן לכם הוראה אידיולוגית! אנחנו נמצאים פה באישור צה"ל, כדי לדווח לעולם על הפינוי!“ עשרות חיילי מישמרהגבול התקבצו סביבו. הם התכוונו להכות אותו, כפי שהם יודעים לעשות, אבל צעקותיהם בקול בוטה ותקיף, גרמו להם לסגת לאחור. הוויכוח הקולני בין אנשיהתיקשורת והחיילים הביא להפוגה בפינוי. חיילי צה"ל ניסו לשכנע את ה"עיתונאים שאין יותר אנשים בונקר, אבל

מסתבר, צויידו בשתיה מרווה יותר, שוגרו אליהם שקיות מים, וחלק מהן הם שלחו אל העיתונאים הצמאים. לקראת שעת השין פלשו לשטח לובשי המדים הירוקים. עשרות חיילי מישמרהגבול שהופיעו בשטח, הודיעו מייד לעיתונאים: „נעשה פה סדר. לא ניתן לכם לצלם.“

בציוד האחורי של הבונקר הופיעה מכונית בצבע כתום, שנראתה כאילו לא מתאימה לציבעי לבן-אפור, ששלטו בשטח. פטיש

שלשות, בקטע שבין העיתונאים והבונקר, וחיילים שוטטו אנה ואנה.

ארבע פעמים ניסו, בעזרת דחפורים בעלי שרשרות, לפרוץ את שתי דלתות הבונקר, אך ללא הצלחה. חיילים רבים התיישבו על הריסות בנייני המוטל וחזו בהצגה. יוסי דיין, בטוב ליבו ביין, טיפס על גג הבונקר, תחזיק בידו שמיכה אדומה וניענע אותה כמו לוחם שוורים.

החום החל נותן אותותיו באנשים, וכל מימיה צבאית עברה מפה אל פה. השוטרים,



שהוא חסום. אחרי שנפרץ חור בקיר המיקלט, המשיכו יושביו להתנגד לפינוי. השליכו ביצים על ראשי החיילים לכן נעזרו החיילים בהתזת מים מצינורות כיבוי, ורק לאחר מכן פרצו פנימה.

הרב כהנא ויוסי דיין יצאו ונכנסו לבונקר כ"אוויר נפשם. לעומתם, חיילי צה"ל דחו את פינוי הבונקר בטענה

„כיבוש“ הבונקר